

Publicerad 2008-05-17 01:19 av Paedur

En skärva är allt jag har kvar

Jag öppnade bladet och sjönk i mitt hjärta.
Det budskapet ristade svårt.
Besvikelsen spiller en sårande svärta.
Jag fruktar. Det bultar mig hårt.
Min kraft gick förlorad på vägen jag tagit.
Vartän jag mig vänder finns ord som mig slagit
Och nu ligger spillrorna kvar;
En skärva är allt som jag har.

Jag söker den grav där jag fordom fann vila
Men gropen mig gäckar sin vård.
Den längtan som tänts är en glödande mila
Som sveder en ödelagd gård.
Din blick gör mig hel men förgör mig igen
Vid tanken att allt du vill ha är en vän.
Förlåt men jag kan inte glömma
Den ömhet du söker att gömma.

En dåre är jag men jag brinner likväl
Så länge mitt timglas har sand.
Du talade sånt som jag bar i min själ
Och du har det än i din hand.
Jag prövar om stigarna ända fram når
Som vaken men vilse i drömmande snår.
Av spegeln som ger alla svar
En skärva är allt jag har kvar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Paedur med Poeter.se id #20568 innehar upphovsrätten